

Krise i Kongo: imperialismens røtter til marerittet

Josh Holroyd, July 2024

“Capitalist society is and has always been horror without end.” - Lenin, 1916

Krisen i Kongo har intensivert. Med millioner som allerede er på randen av sult og tvunget bort fra sine hjem, truer denne fryktinngytende krigen nå med å eskalere og dra hele regionen inn i krig, med marerittaktige konsekvenser for hele kontinentet. De siste månedene har det pågått en intensivering av konflikten i Øst-Kongo, som har utløst en bølge av død og ødeleggelse, og tvunget mer enn 1,5 millioner mennesker på flukt siden januar.

Goma, provinshovedstaden i Nord-Kivu-provinsen, har blitt nesten fullstendig omringet av opprørsgruppen ‘M23’, som startet en rekke offensiver sent i 2021. Forholdene inne i byen og i de omkringliggende flyktningleirene har blitt uutholdelige. Millioner av mennesker er nå fanget, og står overfor ekstrem overbefolkning, sult og den konstante trusselen om bombardement. Situasjonen er nå "ved et bristepunkt", ifølge Verdens matvareprogram (WFP), med anslagsvis 23,4 millioner mennesker som står overfor sult.

Videre truer faren for eskalering til en fullskala krig mellom Den demokratiske republikken Kongo (DRC) og nabolandet Rwanda, samt tilstedeværelsen av soldater fra en rekke andre afrikanske stater, med å utvikle seg til en regional krig med skremmende konsekvenser for folket i Kongo og hele kontinentet.

Men kilden til denne krisen ligger langt utenfor de afrikanske store innsjøene. Denne endeløse syklusen av plyndring, fordrivelse og død ligger i selve hjertet av det kapitalistiske verdensmarkedet og er et direkte resultat av mer enn et århundre med imperialistisk innblanding i regionen.

Folkemord og krig

Røttene til dagens konflikt finnes i det rwandiske folkemordet og 'Kongo-krigene' på 1990-tallet. Under kolonistyre førte den europeiske imperialismen en konsekvent politikk av 'splitt og hersk' over hele Afrika. I Rwanda og Burundi støttet imperialistene seg på den eksisterende Tutsi-eliten, og styrket dens rettigheter over landene og livene til det hovedsakelig hutuiske bondefolket, samtidig som alle tutsier ble hevet opp til statusen som en fiktiv 'overlegen rase'.

Ved uavhengigheten på 1960-tallet ble hele kontinentet bevisst splittet opp i et ustabil lappeteppes av svake kapitalistiske stater, holdt i en tilstand av tilbakestående, hver med konkurrerende interesser og territoriale krav mot sine naboer, og dermed avhengige av stormaktene for å forfølge sine egne ambisjoner og intriger.

I Sentral-Afrika skulle en slik opphopning av lokale konflikter og imperialistiske manøvrer til slutt frembringe noen av de mest forferdelige hendelsene menneskeheten har vært vitne til siden andre verdenskrig.

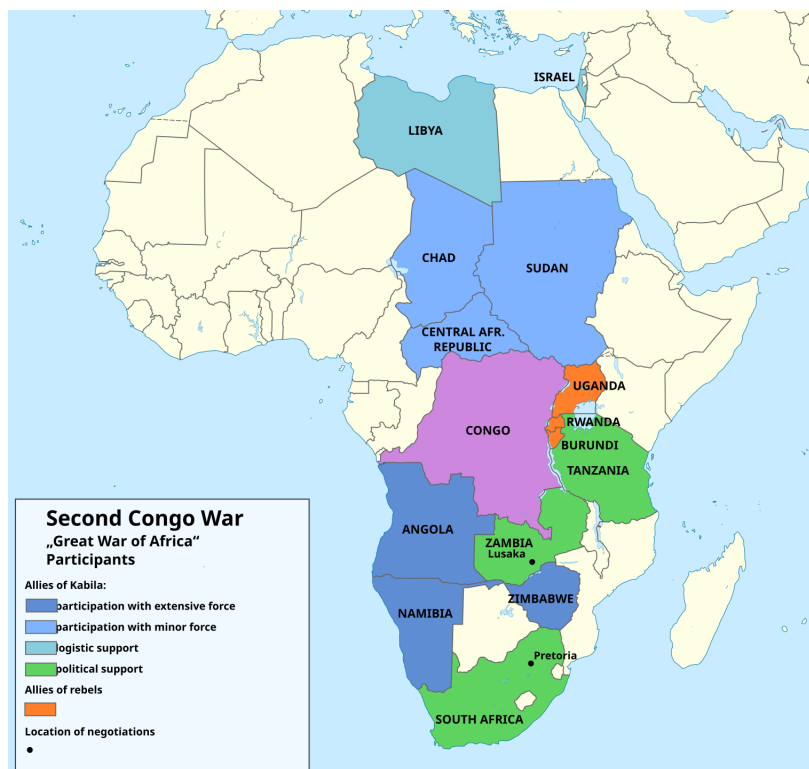
Den rwandiske borgerkrigen begynte i 1990, da en hær av tutsiflyktninger, kalt den Rwandiske patriotiske fronten (FPR), invaderte Rwanda fra Uganda, en alliert av USA. Dette kulminerte i det rwandiske folkemordet i 1994, da det franskstøttede huturegimet myrdet nesten 1 million tutsier og moderate hutuer. FPRs seier og styrting av det hutunasjonalistiske regimet i Kigali avsluttet krigen i Rwanda, men markerte bare forspillet til en enda blodigere konflikt. De beseirede folkemorderne flyktet over grensen til Øst-Kongo (den gang Zaire), sammen med opptil 2 millioner hutuflyktninger.

Den rwandiske hæren fulgte deretter folkemorderne inn i Zaire, og invaderte landet to ganger i 1996 og 1998, sammen med Uganda, Burundi og andre afrikanske allierte. Etter hvert som de rykket frem gjennom landet, bevæpnet de allierte stedfortredergrupper langs etniske linjer. M23 skulle til slutt oppstå fra en av disse stedfortredergruppene. Etter hvert som krigen fortsatte, forverret den seg stadig til et

desperat kappløp om rikdom, hvor Rwanda og Uganda til slutt kjempet mot hverandre på kongolesisk jord over besittelsen av gull- og diamantgruver.

Barbariet har sin egen logikk. Truet av plyndrende soldater fra utenlandske hærer eller deres kongolesiske stedfortredere, bevæpnet stamme- og etniske grupper over hele Øst-Kongo seg og opprettet selvforsvarsmilitser, kjent som Mai-Mai. Men denne defensive handlingen ble raskt omdannet til voldelige angrep på nabogrupper for å skaffe seg land, husdyr og varer for verdensmarkedet, som kakao, gull og diamanter, som deretter ble smuglet ut av landet.

M23

Da Den andre kongokrigen formelt tok slutt i 2003, hadde totalt ni afrikanske nasjoner blitt dratt inn i konflikten, og anslagsvis 5,4 millioner mennesker hadde blitt drept.

Landet var blitt ødelagt, og den kongolesiske staten (omdøpt til Den demokratiske republikken Kongo) var ikke i stand til å avvæpne de ulike væpnede gruppene som hadde oppstått under krigen. I stedet ble militsene, som en del av fredsprosessen, simpelthen 'integrert' i den kongolesiske hæren, bare for å bryte ut og gjøre opprør i det øyeblikket deres kommandanter følte at de ble snytt for sin andel av byttet.

Disse opprørene ble ofte støttet direkte av nabolandene til DRC. Dette er opprinnelsen til M23, eller '23. mars-bevegelsen'. Navnet M23 refererer til en fredsavtale signert 23. mars 2009 mellom den kongolesiske staten og Nasjonalkongressen for folkets forsvar (CNDP), en hovedsakelig tutsi-gruppe med sterke bånd til den rwandiske regjeringen.

I henhold til denne avtalen skulle CNDP-soldater integreres i Den demokratiske republikken Kongos væpnede styrker (FARDC), men i 2012 gjorde gruppen opprør og hevdet at regjeringen ikke hadde holdt sin del av avtalen. Gruppen omdøpte seg til 'M23', og startet deretter en offensiv som tok over Goma, provinshovedstaden i Nord-Kivu, som grenser til Rwanda.

En FN-rapport på den tiden presenterte overveldende bevis for at M23 fikk betydelig støtte fra både Rwanda og Uganda. Men etter å ha tatt Goma, gikk M23s offensiv raskt i revers. I 2013 begynte USA og dets allierte å kutte bistand til Rwanda, som deretter trakk tilbake sin støtte. M23 overga seg ensidig til kongolesiske og FN-styrker i november samme år, og de gjenværende soldatene flyktet til fjellene, hvor de hadde ligget i dvale inntil for noen få år siden.

Markeds-terroren

Siden sammenbruddet av M23 i 2013 har volden i Øst-Kongo fortsatt uforminset. Opptil 600 000 mennesker har blitt drept siden 2003, mens mer enn 120 væpnede grupper har fortsatt å utsette befolkningen i Øst-Kongo for en endeløs terrorvelde. Denne terroren vedvarer av den enkle grunn at den er lønnsom. Logikken bak barbariet har blitt sammenvevd med lovene i verdensmarkedet.

Den demokratiske republikken Kongo har en overflod av naturressurser innenfor sine grenser. Verdien av de uutnyttede mineralforekomstene, som gull, diamanter og kobolt (som brukes i produksjon av batterier til elektriske kjøretøy), er anslått til 24 billioner dollar. DRC huser også mer enn 70 prosent av verdens coltan, som prosesseres til tantal, et metall som brukes i elektroniske enheter som mobiltelefoner, bærbare datamaskiner og moderne militært utstyr. Den økende etterspørselen etter disse mineralene dekkes av så mange som 2 millioner 'artisanal' gruvearbeidere – enkeltpersoner, inkludert syv år gamle barn, som graver dårlige groper med spader, spader og bare hender.

Gruvearbeiderne, kjent som creuseurs, eller pit-eierne, selger malmen til mellomledere kalt negociants som transporterer den til de nærmeste byene, som Goma. Der selger de den videre til en høyere pris til handelsmenn, eller comptoirs, som vanligvis finansieres av utenlandske støttespillere, som deretter selger den videre for behandling et annet sted. Disse årene av stadig flytende rikdom utnyttes på hvert punkt av sværmen av væpnede gjenger som herjer regionen. Noen ganger tvinger de lokalbefolkningen til å grave under trussel om vold. Men i de fleste tilfeller står de bare over bakken, klare til å ta en del av produktet i bytte mot 'beskyttelse', eller etablerer veisperringer på veiene for samme formål.

Av alle de væpnede gruppene som er aktive i Øst-Kongo, er den mest grådige trolig den kongolesiske hæren selv, hvis tropper ofte er uatskillelige fra de andre militser, og regelmessig oppløses inn i dem hvis det er bedre utsikter for anskaffelse av rikdom.

Militser som Mai-Mai er bare mygg sammenlignet med nabolandene Rwanda, Uganda, og i mindre grad Burundi, som har fortsatt å suge rikdom ut av Øst-Kongo siden utbruddet av Kongo-krigene i 1996. Mer enn 90 prosent av gullet som utvinnes i DRC smugles til nabolandene, som deretter eksporterer det til internasjonale kjøpere. I 2020 var gull den viktigste eksportvaren fra både Rwanda og Uganda, til tross for det lave nivået av gullproduksjon i disse landene.

Coltan har også blitt en bærebjelke i den rwandiske økonomien. Allerede før den nylige M23-offensiven, i 2014, 2015, 2017 og 2019, eksporterte Rwanda offisielt mer coltan enn DRC. Men ifølge Ecofin Agency kommer rundt 90 prosent av coltanet som eksporteres av Rwanda faktisk fra artisanal gruvedrift i Øst-Kongo.

Men, i sannhet, er plyndringen av Kongo av nabolandene bare småtterier sammenlignet med profittene som presses ut av regionen av utenlandsk imperialisme. I likhet med negociants og comptoirs er kapitalistene i Uganda og Rwanda ikke mer enn mellomledd for kjøpere i de mest avanserte økonomiene på jorden.

De tre største tantalraffineriene i verden ligger i Kina, USA og Tyskland. Disse store raffineriene skaffer seg alt smuglet coltan fra Rwanda, hvor det blir klassifisert som 'konfliktfritt', og selger deretter prosessert tantal til store teknologiselskaper som Apple, Huawei og Nvidia.

Innenfor dette delikate økosystemet av utnyttelse er lokale konflikter mellom de ulike 'selvforsvars'-gruppene, rivaliseringer og utbrudd av vold mellom de små statene i regionen, samt konkurranse mellom de store imperialistiske rovdyr, uunngåelige. Dette er hvor vi kan spore opprinnelsene til den nåværende krigen i Øst-Kongo.

Regionale rivaliseringer

I flere år hadde det blitt etablert et likevekt mellom statene i regionen, der de alle kunne fortsette å suge rikdom ut av Øst-Kongo uten å måtte eskalere konflikten. Dette betydde ikke en pause fra den daglige skrekken med barnearbeid og mafiametodene til de lokale væpnede gruppene som befolkningen i regionen opplevde. Men det var en form for likevekt.

M23 gjenoppsto samtidig som denne likevekten begynte å bryte sammen amid viktige skifter i DRC, i rivaliseringene mellom nabolandene, og i konkurransen mellom de store imperialistiske maktene. Fra rundt 2008 hadde DRC i økende grad blitt påvirket av Kina, som begynte å investere tungt i landets gruveindustri. Kinesisk investering var særlig fokusert på kobolt, som den kinesiske herskerklassen hadde identifisert som strategisk viktig på grunn av bruken i produksjonen av batterier til elektriske kjøretøy.

I dag kontrollerer kinesiske selskaper 15 av DRCs 19 koboltgruver, hovedsakelig lokalisert i den sørlige delen av landet. Så mye som 95 prosent av kontrollen over det globale tilbudet av raffinerte koboltprodukter er nå under kinesisk kontroll. Dette utgjør en betydelig trussel mot interessene til amerikansk imperialisme, som er i konkurranse med Kina om dominans i det globale EV-markedet.

Fra begynnelsen av 2019 begynte USA en fornyet 'sjarmoffensiv' i Afrika, med hensikt om å presse tilbake kinesisk innflytelse på kontinentet. I DRC tok dette form av å etablere et "privilegert partnerskap" med president Felix Tshisekedi, som nettopp hadde kommet til makten i det som var allment kjent for å være et jukset valg. Tshisekedis første reise utenfor Afrika var til USA, hvor han sikret seg en bistandsavtale på 600 millioner dollar. IMF godkjente deretter ytterligere 1,52 milliarder dollar til DRC, på betingelse av at staten skulle gjennomgå sine gruvekontrakter med for det meste kinesiske firmaer.

Oppmuntret av USA, gjennomførte Tshisekedi deretter et maktovergrep. Frem til dette punktet hadde Tshisekedi styrt i koalisjon med støttespillere av sin mer Kina-vennlige forgjenger, Joseph Kabila, som beholdt flertallet i parlamentet. Men i desember 2020 brøt Tshisekedi åpent med Kabilas koalisjon, og kjøpte lojaliteten til Kabilas støttespillere i parlamentet og militæret med lukrative stillinger i staten.

Samtidig ble situasjonen i øst stadig mer ustabil. Væpnede angrep på sivile begynte å øke jevnt etter at Kabila suspenderte valgene i 2016, og volden eskalerte ytterligere etter at COVID-19-pandemien rammet i 2020. I mai 2021 plasserte Tshisekedi de østlige provinsene Ituri, Nord-Kivu og Sør-Kivu under en 'unntakstilstand', noe som betydde at de militære guvernørene i provinsen nå hadde fullmakter til å styre hver provins som de ønsket. Men antallet angrep økte faktisk under unntakstilstanden. Rundt samme tid forsøkte Tshisekedi å inngå avtaler med nabolandene Uganda, Rwanda og Burundi. I begynnelsen av sitt presidentskap hadde han invitert alle tre av sine østlige naboer til å samarbeide om en felles styrke for å bekjempe en rekke opprørsgrupper i Øst-Kongo.

Tshisekedis forslag ble avvist av alle parter fordi de støttet flere av disse opprørsgruppene mot hverandre, så utsiktene til å kjempe mot sine egne stedfortredere var ikke særlig tiltalende. Han begynte deretter å signere avtaler separat med hvert av disse rivaliserende landene. Dette gamblet fikk katastrofale konsekvenser. I juni 2021 signerte Tshisekedi en samarbeidsavtale med Rwanda, som ga dem rettigheter til gullraffinering, noe Uganda protesterte mot. Deretter, i oktober samme år, signerte han et memorandum om forståelse med Uganda om felles operasjoner i DRC, samt et infrastrukturprogram. Han etablerte også formelt militært samarbeid med det burundiske militæret, som er fiendtlig til Rwanda. Dette utgjorde en stor trussel mot rwandiske interesser i regionen. Spesielt trusselen fra en stor veibyggingsplan, som skulle knytte Øst-Kongo til Uganda, truet med å trekke mineralflyten bort fra Rwanda. Den felles DRC-Uganda-operasjonen, kalt 'Shujaa', startet i november 2021. M23 begynte å angripe kongolesiske posisjoner samme måned.

Svakheten til Vesten

M23s innledende angrep var i liten skala og ble lett avvist. Vendepunktet kom i mars 2022, da M23 lanserte en offensiv som innen midten av 2022 hadde erobret den største militærbasen i Nord-Kivu og nådd utkanten av Goma. Den raske fremgangen skyldtes direkte militær støtte fra Rwanda.

M23 er mye bedre bevæpnet enn noen av de andre væpnede gruppene som kjemper i Øst-Kongo. De har tung artilleri og har også vist seg å være i stand til å bruke det. Videre har en nylig FN-rapport bekreftet at 3 000–4 000 tropper fra den rwandiske hæren aktivt kjemper sammen med M23, som FN-rapporten beskrev som under Rwandas “de facto kontroll”.

Etter hvert som konflikten fortsetter, blir opinionen i DRC mer og mer fiendtlig mot USA og Vesten, som med rette blir sett på som en medvirkende faktor til Rwandas invasjon. Tshisekedi selv har påpekt hykleriet til den såkalte ‘internasjonale samfunnet’, og sammenlignet den nåværende situasjonen med krigen i Ukraina:

“Vi vil først bli tilfredse når Sikkerhetsrådet innfører sanksjoner mot Rwanda. Da Russland gjorde det samme, var det et stormløp av sanksjoner. I et tilfelle som ligner på Russland og Ukraina, hvorfor er det ikke en eneste sanksjon? For meg kan de gjøre det bedre.”

Men samtidig som han har prøvd å fremstå som en afrikansk Zelensky for Vesten, har Tshisekedi godkjent et utkast til en militær samarbeidsavtale med ingen andre enn Putins Russland.

Den kongolesiske lederen har også styrket forholdet til Kina, som har kunngjort at det har oppgradert sitt forhold til DRC “fra et vinn-vinn strategisk samarbeid til et omfattende strategisk samarbeid.”

Jo lenger M23 avanserer, jo mer sannsynlig blir det at vestlig imperialisme vil miste all innflytelse som de hadde begynt å gjenoppbygge i DRC under Tshisekedi, til en kostnad av milliarder av dollar. Det ville være et tungt slag for Vesten både diplomatisk og økonomisk.

Derfor har amerikanske diplomater oppfordret til “fred” og “dialog” mellom DRC og Rwanda, og har nylig “fordømt” M23s invasjon, men de har vært ekstremt langsomme til å ta noen tiltak, og suspendert militærhjelp til Rwanda først i oktober, etter at konflikten hadde rastet i mer enn 18 måneder. I mellomtiden fortsetter finansiell hjelp i ulike former å strømme inn i Rwanda, og ingen sanksjoner har blitt pålagt den rwandiske presidenten, Paul Kagame, i sterk kontrast til Putin.

Paul Kagame

Kagame har vært en viktig amerikansk alliert i regionen siden slutten av den rwandiske borgerkrigen i 1994. Mer enn 40 prosent av Rwandas statsbudsjett dekkes av vestlig hjelp; hæren er blitt bevæpnet og trent av NATO; og landet ble til og med formelt medlem av det britiske samveldet i 2009, til tross for at det aldri hadde vært en britisk koloni. Den dag i dag spiller store europeiske fotballklubber, som Londons Arsenal og Paris St Germain, med ‘Visit Rwanda’ trykket på draktene sine. Tidligere har vestlig imperialisme vært avhengig av Kagame-regimet som et av de eneste stabile regimene i hele Afrika. Den rwandiske hæren har til og med blitt sendt til andre afrikanske nasjoner, som Mozambique og Den sentralafrikanske republikk, i bytte mot generøse hjelpepakker og gruvekonsesjoner, eid direkte av den rwandiske militæret. Men nå fører Kagame en politikk som truer med å ødelegge vestlig innflytelse i DRC og destabilisere hele regionen.

For å forstå denne tilsynelatende motsetningen, er det nødvendig å se tilbake på M23s siste store offensiv, i 2012. På den tiden hadde ingen rival til USA verken styrke eller interesse for å støtte Kagame og M23. Amerikansk imperialisme kunne dermed holde

sin allierte i sjakk, som fortsatt var i ferd med å gjenoppbygge seg etter år med krig og folkemord. Nå er imidlertid situasjonen mye mer komplisert.

Dette er et eksistensielt spørsmål for Kagame. Mens han hevder å stå for beskyttelsen av rwandere og kongolesiske tutsier mot hutu-militser som opererer i DRC, er hans eneste prioritet stabiliteten til hans eget regime. Valget forrige uke, som ga Kagame 99 prosent av stemmene, reflekterte ikke bare det faktum at all seriøs opposisjon hadde blitt forbudt, men også nivået av passiv aksept for regimet blant vanlige rwandere. Kagames styre er assosiert med økonomisk vekst og stabilitet, sammenlignet med naboland som Burundi og DRC. Men hvis denne veksten reverseres, vil de skjæringspunktene fra fortiden garantert dukke opp igjen. Til syvende og sist har den mest fremtidsrettede fløyen av den rwandiske herskerklassen, der Kagame er lederen, som mål å etablere Rwanda som et 'mellominntektsland' innen 2035, ikke lenger avhengig av utenlandsk hjelp, og derfor i stand til å hevde seg som en regional makt. Men veien til denne uavhengigheten går gjennom fjellene i Øst-Kongo.

Hvis Vesten innfører strenge sanksjoner mot Rwanda, slik de gjorde mot Russland, vil Kagame ikke trekke seg tilbake i stillhet; han vil søke økonomisk og militær bistand fra Vestens rivaler, som har vist at de nå har midlene til å hevde seg i tidligere vestlige innflytelsessfærer.

Hvis, for eksempel, det såkalte 'internasjonale samfunnet' skulle forby importen av mineraler fra Rwanda, slik det gjorde med russisk olje, ville andre makter være glade for å tre inn og fylle gapet, akkurat som land som Kina, India og Tyrkia har gjort for Russland. Faktisk er India nå den største utenlandske investoren i Rwanda, med De forente arabiske emirater (UAE) på andreplass.

Men det er ikke bare vestlig imperialisme som risikerer å tape i denne konflikten. Kina har også vært svært forsiktig i sin støtte til sine kongolesiske 'venner'. Så langt har det sendt seks droner, hvorav flere allerede har blitt ødelagt. Samtidig sendte det

den rwandiske staten 35 millioner dollar i rentefrie lån da vestlige donorer begynte å trekke seg tilbake.

Årsaken til dette er at Kina er en stor kjøper av mineraler fra både Rwanda og DRC, og ønsker derfor å opprettholde stabile relasjoner med begge land. Dette blir imidlertid stadig vanskeligere. Derfor ser vi ikke en enkel stedfortrederkrig mellom USA og Kina, men en skjør balansegang der de store maktene prøver å opprettholde støttepunkter blant alle sider i konflikten, mens de mindre aktørene sirkler rundt hverandre, i et forsøk på å oppnå en avgjørende fordel. Dette er den virkelige meningen med 'multi-polaritet' i dag.

Hva dette betyr for situasjonen i Øst-Kongo, er at Kagame utfordrer Vesten, på samme måte som Netanyahu i Israel, ved å anta at de vestlige maktene trenger ham enda mer enn han trenger dem.

Samtidig er det bemerkelsesverdig at M23, til tross for alle sine suksesser, ikke engang har forsøkt å innta Goma direkte, i motsetning til i 2012. Det kan godt være at Kagame har lært leksjonen sin siden den gang, og foretrekker å ta kontroll over et stort område for å bruke det som en forhandlingsbrikke i fremtidige forhandlinger, i stedet for å risikere å polarisere konflikten så mye at de store maktene blir tvunget til å intervensere mer kraftfullt. Men situasjonen kan lett glide ut av kontroll for hvem som helst.

På randen

Alle faktorene som førte til Kongo-krigene er for øyeblikket til stede i regionen. En enkelt hendelse, til og med en ulykke, kan utløse en ny regional brann. Og kanskje det mest ustabile elementet i hele situasjonen er den kongolesiske staten selv. Den politiske, sosiale og diplomatiske situasjonen i DRC har forverret seg raskt. Mass protester har brutt ut mot FNs oppdrag i landet, kalt 'MONUSCO', som anklages for å tillate opprørsgrupper å handle med straffrihet. Denne raseriet brøt ut i

juli 2022, da demonstranter tok våpen fra politiet og forsøkte å storme FN-anlegg, noe som resulterte i dødsfall for 36 personer.

I november 2022 ba Tshisekedi om dannelse av “vigilante-grupper” for å kjempe mot M23. Dette ble til slutt formalisert som ‘Wazalendo’ (‘patrioter’ på swahili), et stadig skiftende nettverk av Mai-Mai selvforsvarsgrupper og andre militser, hvorav noen hæren hadde kjempet mot bare måneder før. For eksempel rapporteres det nå at ‘Democratic Forces for the Liberation of Rwanda’ (FDLR), grunnlagt og ledet av hutu-genocidaires fra Rwanda, samarbeider med både Wazalendo og kongolesiske generaler.

Til tross for dette initiativet, fortsatte M23 å rykke frem gjennom 2023. Wazalendo er dårlig trent og udisiplinert, og har en tendens til å holde seg i sine egne områder, slik det er i deres natur som selvforsvarsgrupper. At den kongolesiske hæren effektivt har blitt fusjonert med disse militser i øst, avslører egen svakhet og uorganisering. I mellomtiden har omplasseringen av enheter for å kjempe mot M23 frigjort andre grupper til å gjennomføre angrep andre steder.

I forkant av nye valg i desember 2023 hevdet Tshisekedi at han ville erklære krig mot Rwanda som et middel for å samle støtte rundt seg selv. I sammenheng med dette har anti-tutsi-propaganda blitt stadig mer fremtredende, og presenterer alle tutsier i DRC som rwandere, i hovedsak en ‘fiende innenfra’. Dette har bare hjulpet Kagame å presentere seg som forsvarer av alle tutsier.

Tshisekedi har også henvendt seg til en rekke forskjellige regionale makter for støtte, og dratt flere og flere nasjoner inn i konflikten. Først henvendte han seg til Den østafrikanske fellesskap (der Rwanda er en del). Skuffet har han nå henvendt seg til Den sørafrikanske utviklingssamfunnet, som har lovet en styrke på 4 800 soldater. Sør-afrikanske og tanzanianske soldater har allerede blitt drept av M23, om ikke direkte av rwandiske tropper.

Denne konstante omstillingen av allianser i alle retninger reflekterer ustabiliteten og oppløsningen som finner sted i DRC. “Vi vet ikke lenger hvem som kommanderer hvem, og kommandørene er ikke i feltet,” sa en oberst som ble intervjuet av Reuters. Tidligere denne måneden ble 25 kongolesiske soldater dømt til døden for desertering. Dette gir en indikasjon på nivået av demoraliserte i hæren.

Og mens et amatørmessig kuppforsøk som ble lansert i mai var en fullstendig fiasko, viser det potensialet for ambisiøse opportuniste, spesielt innen militæret, til å slå til hvis de får sjansen.

Det er ikke utelukket at den kongolesiske staten kan kollapse enda mer, og skape et vakuum som ville dra alle styrker dypere inn i kampene. Og ettersom anti-tutsi-retorikk hopet seg opp sammen med historier om reelle grusomheter begått av M23, øker trusselen om massereaksjoner mot kongolesiske tutsier, til og med på et genocidalt nivå. Igjen har barbariet sin egen logikk.

Verdensrevolusjon

Kapitalismen har skapt et helvete på jorden for folket i Øst-Kongo, og så lenge kapitalismen eksisterer, vil deres kvaler fortsette. Enhver fredsopprop som unngår dette faktum er dømt til å være maktesløst.

Kommunister motsetter seg den rovgriske krigen som føres av Rwanda, og fordømmer intrigene fra imperialistene som har forberedt denne krisen, fremfor alt i USA og Europa. Men den eneste måten å sette en stopper for dette marerittet på er å velte alle de råtne kapitalistiske regimene i regionen gjennom en revolusjonær bevegelse av massene.

Kun feiingen av de irrasjonelle grensene pålagt av imperialismen og etableringen av en sosialistisk føderasjon kan muliggjøre ekte fred og utvikling i Afrika.

Kun rask økonomisk utvikling kan gi mat, arbeid, husly og helsehjelp som folket i Kongo desperat trenger. Ressursene for en slik transformasjon er til stede i overflod, men kun hvis de blir erobret av arbeiderne og bøndene i regionen og utviklet som en del av en demokratisk plan, ikke for kapitalistenes profitt, men for befolkningens behov.

Potensialet for en slik bevegelse eksisterer over hele Afrika, hvor en revolusjonær raseri har bygget seg opp blant massene. Dette raset kunne tydelig sees i den nylige opprørsbevegelsen i Kenya.

I nabolandet Uganda prøver den 79 år gamle Museveni desperat å opprettholde stabiliteten i regimet sitt. På tirsdag marsjerte unge ugandere til parlamentet i Kampala i tross mot et politiforbud, rasende over regimets korrupsjon og inspirert av bevegelsen i Kenya.

Innenfor DRC selv er frustrasjonen blant massene over denne endeløse utnyttelsen, korrupsjonen og ustabiliteten påtagelig. En vellykket revolusjon i ett av disse landene kunne markere begynnelsen på en ny bølge av revolusjoner over kontinentet. Men revolusjonen kan ikke begrenses til Afrika. Imperialismen må veltes overalt. Det som kreves er en krig mot kapitalen selv, hvor arbeiderne i hvert land vil spille den ledende rollen. For Kongo og for verden, må vi vinne.